

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γόραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάνειον

Περίοδος Β' — Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 12

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μὰ ὁ κ. Καρινὺ τοῦ εἶπε:

— Μὴν ξεχνᾷς διὰ τὰ διαφράγματα αὐτὰ ἀπὸ μέσα εἶναι ντυμένα μὲ λαμπαρίνα. Λοιπόν, οἱ ἀκτίνες Χ ποτὲ δὲν κατόρθωσαν νὰ περάσουν ὅποιοδήποτε μέταλλο. Ἄρα ἡ ἐφεύρεση αὕτη φέρει σημαντικὴ πρόοδο στὴν ἐπιστήμη.

Ὑστερα ὁ κ. Καρινὺ ἔλλαξε τὴ διεύθυνση τοῦ φακοῦ καὶ γύρισε τὸ μηχανήμα πρὸς τὶς καμπίνες, θέλοντας νὰ ἐξακριβώσει ἂν μποροῦσε νὰ διαπεράσει μὲ τὸ βλέμμα ὅλες τὶς καμπίνες στὴ σειρά. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὐχάριστο. Ἡ θέα ἦταν θολή, οἱ εἰκόνες ἔπεφταν ἡμιὰ πάνω στὴν ἄλλη καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἦταν μαυρὲς σκιές. Ὁ Φραγκίσκος ἄρχισε καὶ πάλι ν' ἀπελπίζεται. Μὰ ὁ μηχανικός ξεφύλλισε πάλι τὸ χειρόγραφο καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του.

— Τί χαζὸς ποῦ εἶμαι! Εἶχα ξεχάσει νὰ κανονίσω τὴν ἀπόσταση. Ὁ καίμενος ὁ ἐφευρέτης τάχει προβλέψει ὅλα. Ἐχεὶ βάλει αὐτὸ τὸ βαθμολόγιο, ποῦ κανονίζει σὲ τί ἀπόσταση ἀκριβῶς πρέπει νὰ βρίσκεται τὸ ἀντικείμενο ποῦ παρατηροῦμε. Βλέπεις; Ἄν δὲ γυρίσω αὐτὲς τὶς δυὸ βελόνες, οἱ εἰκόνες μπερδεύονται, καθὼς ἂν ζητοῦσα νὰ πάρω πολλὰς φωτογραφίες στὴν ἴδια πλάκα. Λοιπόν! Περιορίζω τὴν ἀπόσταση σ' ἕξη μέτρα, δηλαδή στὶς δυὸ διπλὰς καμπίνες. Ἔβαλε τὶς βελόνες στὸν ἀριθμὸ ἕξη καὶ κοίταξε στὸ φακό.

— Μὰ εἶναι ὑπέροχο! εἶπε. Βλέπω θαυμάσια ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς καμπίνης τῆς Λούσης.

— Ἀλήθεια! εἶπε κι' ἡ Λούση, ποῦ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίᾳ τῆς στάθηκε, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα, μπροστὰ στὸ φακό, διώχνοντας τὸν πατέρα τῆς. Νὰ τὸ πράσινός μου φόρεμα, νὰ τὸ τραπέζάκι μου μὲ τὸ στυλόχαρτο καὶ μ' ἕν' ἀρχινισμένο γράμμα... Θὰ μπορούσα νὰ τὸ διαβάσω κιόλας, ἂν δὲ μ' ἐμπόδιζε κάτι ἄλλο, ποῦ βλέπω μπροστὰ.

— Ναι, εἶναι εἰκόνα ἀπὸ τὴν ἄλλη καμπίνα. Πρέπει νὰ περιορίσουμε τὸ «ὀπτικὸν πεδίου» μόνο στὴν ἄλλη καμπίνα. Ἀρκεῖ νὰ γυρίσω τὴ μιὰ βελόνα στὸν ἀριθμὸ τρία. Τώρα θὰ ἰδοῦμε διὰ

εἶναι ἀνάμεσα στὰ τρία κι' ἕξη μέτρα. Ὁ κ. Καρινὺ ἔκαμε ὅπως εἶπε καὶ κοίταξε.

— Νὰ ἕνας σπανὸς ἀνθρωπάκος, ποῦ κάθεται μπρὸς στὸ τραπέζι του καὶ γράφει. Φραγκίσκος, ἔλα νὰ ἰδεῖς καὶ σύ. Ὁ Φραγκίσκος δὲν κοίταξε καὶ πολὺ.

— Εἶναι δυνατό; φώναξε. Βλέπω τὸν Τροῦ Τιέν!

— Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Τροῦ-Τιέν;

— Ὁ Ἀνναμίτης τῆς Μασσαλίας, ποῦ θέλησε νὰ μοῦ πάρῃ τὸ μηχανήμα μαζὺ μὲ τ' ἄλλα πράγματά μου! Αὐτὸς εἶναι!

Ὑστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη ἀνακάλυψη, κάθησαν καὶ συλλογίστηκαν. Ἡ καμπίνα ποῦ γειτόνευε μὲ τὴν καμπίνα τῆς Λούσης, ἦταν τοῦ Μασσαλιώτη κ. Τινέλ. Ὅστε, δὲ χωροῦσε ἀμφιβολία: ὁ ταξιδιώτης μὲ τὴ γενειάδα κι' ὁ Ἀνναμίτης τῆς Μασσαλίας ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο: μόνο ποῦ ὁ ταξιδιώτης εἶχε πάρει ψεύτικο ὄνομα κι' εἶχε βάλει γενειάδα καὶ γυαλιά, γιὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίζουν!

Τὸ πράγμα ἔγινε πιδ βέβαιο, ὅταν ὁ μηχανικός, κοιτάζοντας ὁλοένα στὸ φακό, εἶπε:

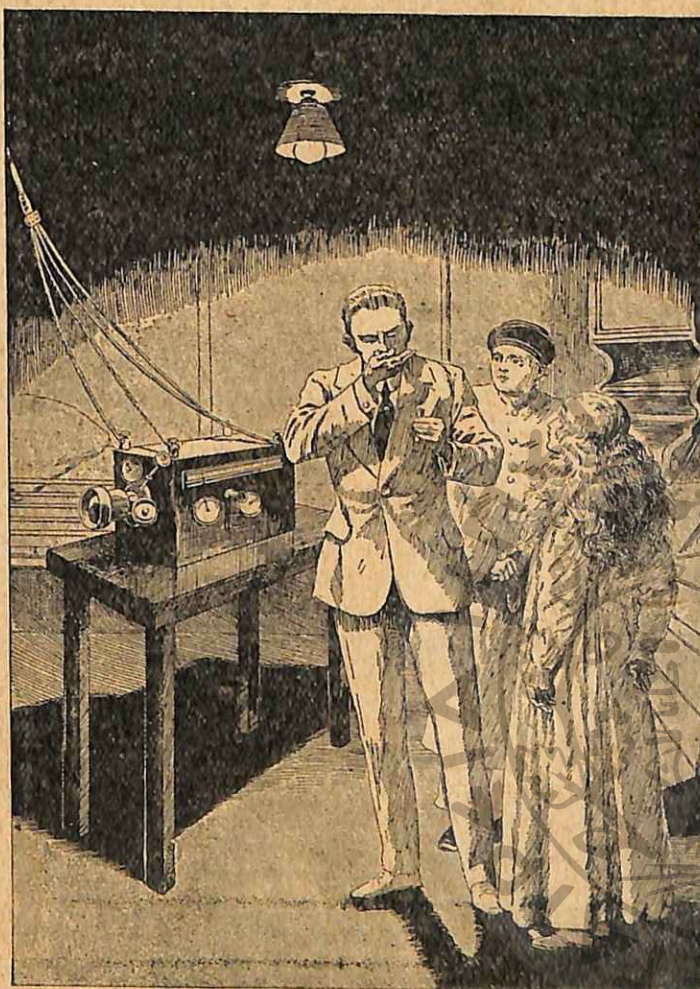
— Βλέπω καθαρὰ πάνω στὴν τουαλέττα του, τὴν ψευτογενειάδα καὶ τὴν περρούκα του. Βλέπω καὶ τὴν ἐπικεφαλὶδα τοῦ χαρτιοῦ, δπου γράφει.

Κι' ὁ κ. Καρινὺ, διάβασε, γράμμα-γράμμα:

A...N...A...Φ...O...
P...A...T...Q...N...E...
Π...I...X...E...I...P...
H...Σ...E...Q...N...
T...O...Y...4ου...T...
O...M...E...Q...Σ...

Σήμερα, 25 Μαΐου, μέσα στὸν «Πῶλ-Λεκά» σπουδαία πρόσδος. Κρατῶ τὸ κλειδί τῆς ὑποθέσεως, ποῦ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγει.

Ὑστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνά-

γνώση, που ήταν έντελως διαφωτιστική, δ κ. Καρινύ διέκοψε το ρεύμα, φώναξε το Φραγκίσκο κοντά του και του είπε με σοβαρή φωνή:

— Παιδί μου, βλέπεις ότι βεβαιωθήκαμε εὐθὺς ἀμέσως τί σημασία ἔχει ἡ ἐφεύρεση τοῦ πατέρα σου. Μὰς ξεσκέπασε τὰ σχέδια τοῦ ἐχθροῦ σου. Θάχεις ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά μου, γιὰ ν' ἀγωνισθεῖς ἐναντίον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ποὺ θέλουν, καθὼς τὸ φαντάστηκε ὁ πατέρας σου, νὰ σὲ κλέβουν. Βασίσσου σ' ἐμένα κι' ἔλα νὰ μὲ βρεῖς αὐριο τὸ πρωτ', γιὰτὶ μέλλουν νὰ γίνουν μεταβολές σπουδαῖες στὴ ζωὴ σου. Δὲ θὰ σοῦ πῶ τίποτ' ἄλλο ἀπὸψε, γιὰτὶ πρέπει νὰ σκεφθῶ... Γειά σου.

Ὁ Φραγκίσκος γύρισε κατάκοπος στὸ θάλαμο τῶν μπού κι' ἀγρύπνησε μέσα στὴν κοκέτα του ἴσαμε τὰ χαράματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ κ. Γιάννης δοκιμάζει ἐκπληξίεις. Τ' ἄλλο πρωτ', δ κ. Γιάννης τὴν κουνοῦσε ἀπ' τὸν ὦμο, ὅλος φούρκα, καὶ τοῦ φώναζε.

— Εὐπνα, τεμπέλαρε! Περαισμένες ἐφτάμιση πιά! Τί θαορεῖς τὴν ἀφαντιά σου; Κανένα λόρδο ἢ κανέναν ἐπιβάτη τῆς πρώτης;

Πάει πιά ὁ καιρὸς ποὺ τὸν Φραγκίσκο τὸν τρομοκρατοῦσαν οἱ φωνές τοῦ κ. Γιάννη. Τώρα ἤξερε ὅτι ἐμελλε ν' ἀλλάξῃ πολὺ.

— Μὴ συγχύζεστε δὰ καὶ τόσο, κ. Γιάννη, ἀπάντησε μὲ τὴν πιδ γαλήνια ἀταραξία. Κάποιος θὰ βρεθεῖ νὰ κάμει τὴν ὑπηρεσία μου. Ἀλλάζει ἡ ζωὴ μου, κ. Γιάννη!

Ὁ προϊστάμενος τὸν κοίταξε σατισμένος, ἔπειτα σταυροκοπήθηκε καὶ βγήκε ἀπ' τὴν καμπίνα, ἀγανακτισμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ποὺ εἶχε δεῖξει τὴν ἀφέλεια νὰ πάρει στὴν ὑπηρεσία του ἓνα παιδί ἄγνωστο.

Ὁ Φραγκίσκος ὥστόσο σηκώθηκε μὲ τὴν ἡσυχία του κι' ἔτρεξε νὰ χτυπήσει τὴν πόρτα τοῦ κ. Καρινύ. Ὁ μηχανικός, ἑτοιμος κι' αὐτός, τοῦ εἶπε:

— Ἐλα μαζί μου στὸ κατάστρωμα. Θὰ μιλήσουμε πιδ ἐλεύθερα πάνω, γιὰτὶ ἐδῶ ἔχουμε ἓναν ἐπικίνδυνον γείτονα.

Ὁ φίλος μας δίστασε.

— Οἱ μπού δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μένουν στὸ κατάστρωμα, εἶπε.

— Τί σὲ νοιάζει σένα, ἐγὼ θὰ κάμω καλά.

Ὅταν κάθησαν κι' οἱ τρεῖς (γιὰτὶ δὲν ἔλειπε πιά ἡ Δούση) στὴς φάθινες πολυθρόνες τοῦ καταστρώματος, ὁ μηχανικός εἶπε στὸ φίλο μὲς μὲ πολλὴ σοβαρότητα:

— Φίλε μου Φραγκίσκε, σήμερα εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ ἐφεύρεση τοῦ πατέρα σου εἶναι σπουδαία, ἐξαιρετικὰ σπουδαία, καὶ τὸ ζήτημα εἶναι νὰ γίνῃ ἡ

κατάλληλη ἐκμετάλλευσή της, γιὰ τὸ συμφέρο σου.

— Καὶ τὸ δικό σας!

— Ἔστω, καὶ τὸ δικό μου. Δοιπὸν, στὸ ἐξῆς, θάμαστε συνέταιροι.

— Τί εὐτυχία! εἶπε τὸ παιδί, ὅλο χαρά.

— Εἴμαστε συνέταιροι. Μὰ χρυστῶ νὰ σὲ προειδοποιήσω, ὅτι στὸ δρόμο μας θὰ συναντήσουμε πολλὰ ἐμπόδια. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ξέρουν τὴν ἀξία τῆς ἐφεύρεσής καὶ ποὺ θ' ἀγωνισθοῦν γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν αὐτοί. Τὸ τόλμημα τοῦ μακαριμένου αὐτοῦ Ἀνναμίτη φανερώνει πολλὰ.

Τὸ παιδί σήκωσε τοὺς ὤμους:

— Δίγο τὸν λογαριάζω αὐτὸν τὸν μαῖμουδόγερο. Τώρα ποὺ εἰστε μαζί μου, δὲν τὸν φοβῶμαι. Τί μπορεῖ νὰ κάνει, μπρὸς σ' ἓνα σοφὸ κι' ἐξυπνὸ ἄνθρωπο σὰν καὶ σὰς;

Ὁ μηχανικός συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὴ αὐτὴν ἐκδήλωσιν τοῦ θαυμασμοῦ τοῦ παιδιοῦ, καὶ γιὰ νὰ μὴ σκιάσει τὴν παιδικὴ αὐτὴ ἐμπιστοσύνη, δὲν εἶπε πόσους κινδύνους ἔκρυβε ἡ παρουσία τοῦ ἐπιφροῦ ἐκείνου Ἀνναμίτη μέσα στὸ πλοῖο.

— Ἀπόψε κιάλας, εἶπε μοναχά, θὰ φτιάσουμε τὸ συμφωνητικὸ τῆς εταιρίας μας καὶ θὰ τὸ κανονίσουμε μόλις φτάσουμε στὸ Χανό. Στὸ μεταξύ ὁμως...

Ὁ κ. Καρινύ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσει τὴ φράση του. Ἐνας χοντρός ἄνθρωπος ἦρθε κι' ἔπιασε ὀρμητικὰ τὸ Φραγκίσκο ἀπὸ τὸ μπράτσο, τὸν ξεκούνησε σὰν φύλλο καὶ τοῦ φώνησε ἄγρια:

— Ἀ, τὸ ξέρεις πῶς τὸ παράκαμες, βρωμόπαιδο; Μούχεις τὴν ἀναλδεια νὰ κάθῃσαι καὶ στὴς πολυθρόνες! Ποῦ δὲ ρα πήραν τὰ μυαλά σου!

Μὲ μιὰ λέξη, δ κ. Καρινύ σταμάτισε τὴ φόρα τοῦ κ. Γιάννη.

— Σταθῆτε, εἶπε. Πηγαίνετε με στὸ λογιστή, νὰ πληρώσω τὸ εἰσιτήριο αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Ἀπὸ σήμερα, θὰ εἶναι ἐπιβάτης στὴν πρώτη θέση.

Ὁ κ. Γιάννης ἀποσβολώθηκε. Μὰ ἦταν ἄνθρωπος ποὺ σεβόταν προπαντὸς τὴν ἱεραρχία. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ λογιστὴς τὸν ἔγραψε στὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν τῆς πρώτης θέσης, ὁ Φραγκίσκος ἦταν πιά γι' αὐτὸν πρόσωπο ἱερό.

Ὁ φίλος μας ὁμως δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πῶς τὰ λίγα τραπέζογραμμάτια, ποὺ ἔδωκε ὁ μηχανικός στὸ λογιστήριον, ἔφτασαν γιὰ νὰ τὸν ἀνεβάσουν ξαφνικὰ στὴν κοινωνικὴ σκάλα καὶ νὰ τὸν μεταβάλουν, ἀπὸ μικρὸ ὑπηρετῆ, σὲ σπουδαῖο πρόσωπο, ποὺ εἶχε τώρα δικὴ του μιὰ καμπίνα, ὅπου ἄλλοτε δὲν ἔμπαινε παρὰ μόνο γιὰ νὰ σαρώσῃ!

Εἶχε τώρα τὸ δικαίωμα νὰ βολτάρῃ

στὸ κατάστρωμα, νὰ κάθεται στὴν τραπέζια πλάι σὲ κυρίες μὲ ντεκολτέ καὶ σὲ ἀξιωματικούς μὲ στολές. Μιὰ μεταβολὴ ἀπίστευτη, μαγικὴ, ποὺ τοῦ θύμιζε τὰ παραμύθια ποὺ ἄκουγε μικρὸς ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Ἐνα ἐμπόδιο μόνο ἦταν στὴ μέση: τὰ ρούχα. Ὅπως θυμᾶστε, ὁ φίλος μας εἶχε ἐπιβιβασθῇ στὸ πλοῖο μὲ τὰ ρούχα τοῦ Ντὸ-Χούν. Γιὰ τὴν καινούργια του κοινωνικὴ θέση, χρειάζονταν ρούχα ἀξιοπρεπέστερα. Ὁ κ. Καρινύ ἔφαξε παντοῦ καὶ τέλος μιὰ κυρία ἀπὸ τὸ Χανό, γυναίκα ἐνδὲς ἀποικιακοῦ ὑπαλλήλου, ἔσωσε τὴν κατάστασιν: Εἶχε δυὸ γιοὺς στὴν ἡλικία τοῦ Φραγκίσκου καὶ τοὺς εἶχε ἀγοράσει ἀφθονο ρουχισμό ἀπὸ τὸ Παρίσι. Δέχτηκε λοιπὸν νὰ παραχωρήσῃ στὸν κ. Καρινύ ἓνα μπλὲ κοστουμί, ἀσπρόροχα κι' ὅτι ἄλλο χρειαζόταν.

Κοντολογίς, μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερις ὥρες, ὁ Φραγκίσκος εἶχε γίνῃ τοῦ κοστιού κι' ἔκαμ' ἐπιτέλους τὴ θριαμβευτικὴ εἰσοδὸς του στὴν τραπέζια καὶ κάθησε πλάι στὴ φίλῃ του τὴ Δούση, ἐνῶ οἱ πρώην συνάδελφοί του τὸν κοίταζαν σατισμένοι.

Πρέπει ὁμως νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι ἦταν πολὺ καλοδαλμένος ὁ φίλος μας μέσα στὸ μπλὲ κοστουμί του, μὲ τὸν κάτασπρον ἀνοιχτὸ γιακά καὶ μὲ τὰ χρυσὰ καὶ σκουρὰ μαλλιά, ποὺ στεφάνωναν τὸ χαρούμενο κι' ἐξυπνὸ πρόσωπό του.

Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴν εἶναι χαρούμενος τώρα ὁ Φραγκίσκος; Μήπως δὲν εἶναι ὅλο τὸ μέλλον δικό του καὶ μήπως ἡ παιδικὴ ἀπειρία τοῦ ὑποπεύεται τὰ ἐμπόδια ποὺ μέλλει ν' ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο του; Μήπως δὲν εἶχε τὴ φιλικὴ τῆς χαριτωμένης μικρῆς Δούσης; Προπάντων γι' αὐτὴν ἦταν εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴν ἀλλαγὴ του. Ὅσο κι' ἂν τοῦ δειχνόταν καλὴ, ὁ φίλος μας ὑπέφερε στὴ σκέψη ὅτι δὲν ἦταν παρὰ ἓνας ὑπηρετὴς ποὺ τῆς πῆγαινε τὸ γάλα ἢ τὴ σοκολάτα. Καὶ πόσο τοῦ κόστιζε ἡ ταπεινώσις, ὅταν τύχαινε ὁ κ. Γιάννης νὰ τὸν μαλώνει μπροστὰ τῆς!

Τώρα πιά πάνε ὅλ' αὐτά! Ἦταν ἐλεύθερος, καλοντυμένος, εὐτυχισμένος.

Ὁ κ. Καρινύ δὲν εἶπε βέβαια σὲ κανένα τὸ μυστικόν. Μὰ, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴ μεταβολὴ τοῦ παιδιοῦ στοὺς ἐπιβάτες, ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πῇ ἓνα φέμμα. Εἶπε πῶς ἦταν παιδί ἐνδὲς φίλου τοῦ ἀπὸ τὸ Σαϊγκόν, ποὺ τὸ εἶχαν κλείσει σ' ἓνα σχολεῖο κι' ἐνεῖνο τῶσκάς γιὰ νὰ ξαναπαίει στὸν πατέρα του καὶ σοφίστηκε νὰ μπεῖ στὸ πλοῖο μὲ ρούχα Ἀνναμίτη μπῆναι καὶ νὰ ξεγελάσῃ τὴν ὑπηρεσία. Ὅλοι τὸ πίστεψαν αὐτὸ τὸ παραμῦθι κι' ὁ φίλος μας ἔγινε σ' ὅλους πολὺ συμπαιγνικός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΦΤΕΙ ΧΙΟΝΙ...

Πέφτει χιόνι... Μέσ' στὴ νύχτα ἡ πολιτεία τὰ λευκά της θὰ ντυθεῖ, ὅταν ὅλοι μέσ' στὰ σπιτία θάχουνε πιά κοιμηθεῖ κι' ἡ φτωχὴ μόνο στὸ δρόμο δέχως σκέπη θὰ παγώνει.

Πέφτει χιόνι... Τὰ γυνὰ κλαδιά στὰ δέντρα θὰ δεχτοῦνε σωπηλά τοῦ βοριά τὰ κρούα λουλούδια ποὺ θὰ πέφτουν ἀπαλά καὶ τὰ δέντρα πιά θ' ἀνθίσουν ὅλα σὲ μιὰ νύχτα μόνη!

Πέφτει χιόνι... Τὴν αὐγὴ ποὺ θὰ ξυπνίσουν παγωμένα, τὰ σπουργίτια δὲν θὰ ξέρονται ποὺ νὰ πάνε καὶ θὰ πέσουνε στὰ σπύτια, ἀπ' τὸν φόβο μὴ χαθοῦνε στὸ βοριά καὶ μὲς στὸ χιόνι.

Πέφτει χιόνι... Πίσω ἀπ' τὸ κλεισμένο τζάμι ὁ καθένος θὰ καθῇ καὶ θ' ἀφίσει τὴν ψυχὴ του στὴ λευκότη νὰ μεθύσει, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ θὰ φύγουν πίκρες καὶ καῖμοι καὶ πόνοι.

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΜΗΤΕΡΑ

Στὸν ἀδερφό μου

Συμμένοσ πάνω στὸ γραφεῖο του, ἀφίνει νὰ παρασέρνεται ἀπὸ τὴς τρυφερῆς ἀνάμνησες τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, νὰ ξαναδῶλεται τὸν ἑαυτὸ του παιδί, χαδιάρικο, εὐαίσθητο, ἀκουμπισμένο στὸν ὦμο τῆς μητέρας του.

Λάτρευε τὴ μνήμη της. Θυμᾶται τὸ ξεχειλισμένο τῆς στοργῆς της, τῆς αὐτοθυσίας της, τὴς ὥρες τῆς ἀρρώστειας της. Εἶχε πάθει κάποτε μηνιγγίτη κι' ἀπ' αὐτὴν τὴν κατάρτη ἀρρώστεια γλύτωσε σὰν ἀπὸ θαῦμα. Ἐξοῦσε τότε κι' αὐτὸς δὲν ἤξειρε πῶς. Ὅπτασιες, εἰκόνες, φωνές, ὅλα μαζί ἀνακατωτὰ κι' ἀξεδιάλυτα. Κάποτε τοῦ φανόταν πῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος γινόταν ἓν ἄστρο. Ἐλαμπε στὸν οὐρανὸ ἀχτινοβόλος, ὅταν ἔαφνα κυνηγητὸ ἀρχίζε πίσω του κι' ἔτρεχε, ἔτρεχε, ἔπειτα κατρακυλοῦσε στὴ γῆ. Ἐπεφτε ἀδύναμος, ἐνῶ ἰδρώτας ἀγωνίας μούσκευε τὸ μέτωπό του, κι' ἡ ἀναπνοὴ του γινόταν κοπιώδεια, σὰν ψυχορράγημα.

Ἄλλοτε γινόταν ἀγγελόυδι, καί, ὀδηγούμενο ἀπὸ ἄορατο χέρι, πῆγαινε στὸν Παράδεισο. Στ' αὐτιά του ἔφθαναν μελωδίες ψαλμῶν καὶ ὕμνων. Κάποιο μῦρο ἀπόκοσμο τὸν ἐτύλιγε καὶ γύρο του λουλούδια πρωτοθώρητα καὶ χιλιόμορφα ἔστρωναν τὸ γαλάζιο πάτωμα ποὺ πατοῦσε. Αὐτὴν τὴν ὥρα ἦταν εὐτυχισμένος. Καμὶά λύπη, οὔτε ἀνάμνηση θλιβερῆ δὲν τοῦ ἤσκιαζε τὸ μέτωπο. Μὰ ξαφνικὰ δαίμονες ἀναπήδησαν ὀλόγυρα, κι' αὐτὸς τρομαγμένος

ὀπισθοχώρησε, ἔτρεξε καὶ λαχανιασμένος ἔφτασε στὸ σπῆτι του. Τὸν κυρίεψε τόσο ἡ κούραση ποὺ νόμισε πῶς θὰ ξεψυχοῦσε.

Καὶ μιὰν ἄλλη φορὰ στὸ σπῆτι τοὺς εἶχαν κάποτε γιορτῇ. Δουλοῦδια στόλιζαν ὅλες τὴς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ, καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπιπλα τ' ἀνθογαῖα ἦταν ἀραδιασμένα γεμάτ' ἀπὸ ἄνθια. Γέλιο ὁμως δὲν ἀντήχουσε πουθενὰ καὶ σ' ὅλες τὴς μορφές—θολές κι' ἀκαθόριστες—μιὰν ἀόριστη θλίψη σκόρπιζε τὴν κατῆφεια. Αὐτὸς θάφευγε γιὰ ταξίδι μακρυνό. Ἀποχαιρέτησε τὴ μητέρα του, ὅλους τοὺς ἄλλους κι' ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Αἰσθανόταν ὁμως μιὰ κούραση σ' ὅλα του τὰ μέλη κι' ἀποροῦσε γιὰτὶ, ὅπως σ' ὅλα τὰ ταξίδια, ἡ μητέρα του δὲν τὸν συνόδευε. Δὲ μίλησε ὁμως καὶ προχωροῦσε. Ἐνας λυγμὸς τὸν ἔσταμάτησε. Γύρισε κι' εἶδε τὴ μητέρα του γονατισμένη, μὲ τὰ συμπλεγμένα χέρια της, νὰ ἱκετεύῃ: — Τάκη μου! Ἀγόρι μου, μὴ φύγεις...

... Ἄνοιξε τὰ μάτια. Μιὰ δεξιὰ μωρῶδιὰ γιαιτρικῶν τὸν ἔκαμε νὰ μορφάσῃ. Στὸ εἰκονοστάσι ἡ καντήλα ἔστειλε τὸ ἀπαλό της φῶς στὴς γλυκὲς μορφές τῶν ἁγίων ποὺ μὲ τὸ ἴδιο θλιβερὸ χαμόγελο ἔμοιαζαν σὰν νὰ παρακα-

λοῦν. Καὶ χαμηλά, γονατισμένη, μπροστὰ στὴς εἰκόνες, ἡ μητέρα του παρακαλοῦσε. Τὰ χεῖλιά της ἀργοςάλευαν καὶ στὰ μάτια της δυὸ δάκρυα ἔλαμπαν, σὰν διαμάντια.

— Μαμμά μου! ἔλα κοντά μου! Ἄστραψαν τὰ μάτια της ἀπὸ χαρὰ καὶ πετάχτηκε στὸ πλευρὸ του.

— Εἰσαι καλά, Τάκη μου; Εἰσαι καλύτερα σήμερα;...

Σηκώθηκε, μπήκε στὸ σαλόνι καὶ σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα πορτραῖτο. Ἡ μορφή μιᾶς μελαχροινῆς γυναίκας χαμογελοῦσε ἡρεμὰ. Καὶ τὰ χεῖλιά της ἀργοςάλεψαν καὶ ψιθύρισαν μιὰν ἱερὴ λέξη μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα ποὺ τὴν ἐπρόφερε κι' ὅταν ἦταν μικρός.

Ξαναπήγε στὸ γραφεῖο του. Ἀκούστηκαν χτύποι στὴν πόρτα καὶ δροσερὲς φωνές, ρώτησαν.

— Μπαμπά! Μποροῦμε νὰ μποῦμε; Δυὸ χαρούμενα ἀγγελόυδια ἔτρεξαν μέσα. Τὰ φίλησε, κι' αὐτὰ πρόθυμα ἀνταπέδωκαν τὰ φιλιὰ του.

— Πηγαίνετε τώρα νὰ φιλήσετε τὴν μαμμά σας. Καὶ νὰ τὴν ἀγαπάτε πολὺ. Μ' ἀκούτε; — Ναι μπαμπά...

Τὰ ξανθὰ ἀγγελόυδια ἔφυγαν τρεχάτα.

ΕΛΕΝΗ ΡΕΞ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'.

Ὅσο παλληκάρι τῆς φακῆς κι' ἂν ἦταν, ὅσο κι' ἂν φοβόταν ἄλλες φορὲς, ὅσο κι' ἂν ἔπαιρνε τὰ μαῦρα σκυλιὰ γι' ἀρκούδες, αὐτὴ τὴ φορὰ, νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Φακῆς δὲν φοβήθηκε καθόλου. Κλέφτης ἢ φονιάς θὰ πῆγαινε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουνδούρι; Δὲ βαριέσαι! Κάποιος θάφευγε καμμιὰ εἰδηση. Μπορεῖ νάταν κι' ὁ ταχυδρόμος, ἢ κανένας ἐθνοφρουρός, ἢ καὶ κανένας καλεσμένος ποὺ νὰ μὴν ἔλαβε τὸ γράμμα γιὰ τὴν ἀναβολὴ τοῦ χοροῦ.

Καὶ χωρὶς καμμιὰ προφύλαξη, χωρὶς νὰ ἰδῇ, χωρὶς καὶ νὰ ρωτήσῃ πρώτα ποῖος

χτυποῦσε, ὁ Φακῆς πῆγε ἴσια στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξε. Φανταστῆτε ὁμως τὸν τρόμο του, διὰν εἶδε ἄξαφνα... μιὰν ἀρκούδα!

— Μάννα μου! τραυλίζει. Ἡ ἀρκούδα μπαίνει, ὁ Φακῆς ὀπισθοχωρεῖ καὶ φωνάζει: — Βοήθεια!... Βοήθεια!... Ἡ Ἀράπα!... Ἡ Ἀράπα!... Ὁ Φακῆς τρέχει ξεφρονίζοντας. Ἡ ἀρκούδα τὸν παίρνει τὸ κατόπι. — Βοήθεια!... Ἡ Ἀράπα!... (Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΠΟ τὸν φίλτατό μας συνεργάτη κ. Γιάννη Καμαρινάκη έλαθα μιὰ μέρα ἕνα γραμματάκι κατεπεύγον. Ἦταν καὶ δυο-τρεις φίλοι μπροστὰ τῇ στιγμῇ ποὺ μοῦ τῶφραν καί, ἅμα εἶδα ἀπὸ τὸ γράψιμο καὶ τοὺς εἶπα τίνος εἶναι, συμπέραναν: «Ποίημα θὰ στέλνῃ». — «Ὁχι, ἀποκρίθηκα, κανένα τυπογραφικὸ λάθος θὰ διορθώνῃ. Αὐτὸν τὸν καίμενο τὸν κυνηγοῦν τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Ὅπως δὲ ὅλους μας ποὺ γράφουμε καὶ τυπώνουμε. Νὰ το!» Κι' ἀνοίγοντας τὸ γραμματάκι, διάβασα:

«Στὴ Δευτὴ Πολιτεία μου ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ ἔβδομο φύλλο, σελίδα 55, στίχος 87δος, ἀντὶ ξεγελιόντας, θέλει ξεγελοῦνται. Διορθώστε το, παρακαλῶ θερμὰ, γιατί ἑλλάζει ἐντελῶς ἡ ἔννοια τῆς φράσης».

Οἱ φίλοι γελάσανε. Πάντα ἕνα τυπογραφικὸ λάθος εἶναι φαιδρὸ πρᾶγμα: γεννᾷ, ἀν θέλετε, κι' ἕνα εἶδος ἀθώας... χαιρεκακίας, ὅταν μάλιστα δὲν εἶναι τὸ πρῶτο ποὺ γίνεται εἰς βάρος ἐνὸς νεαροῦ συγγραφέα καὶ πιστοποιεῖ ἔτσι πῶς τὸν κυνηγᾷ πραγματικῶς ἡ ἄλως τὴν ἀνῶδυνή αὐτῇ ἀτυχία. Καὶ τότε κάποιος εἶπε:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα! Πού νὰ κοῦστε τὸ τυπογραφικὸ λάθος ποὺ τσάκωσα προχτὲς σὲ χρονογράφημα ἐφημερίδας! Φανταστῆτε, ὁ χρονογράφος βεβαίως σοδαρότητα πῶς ἡ τωρινὴ ὄρασις τοῦ Οἴκου τῶν... Τυφλῶν εἶναι καταπληκτικὴ!

— «Εἰ! ἡ ὄρασις τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν;... Ὁχι δά!

— Ναι, ναι, ἔτσι ὅπως σὰς τὸ λέω. Κι' ἀν τὸ βρῆτε, τί τυπογραφικὸ λάθος εἶχε γίνει;

«Ἀδύνατο νὰ τὸ βροῦμε! Κι' ὁ φίλος, ποὺ τὸχε βρεῖ, μᾶς τῶπε:

— «Ὁ δὲ ὄρασις!... Ἡ ὄρασις τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν εἶναι καταπληκτικὴ. Ὁχι ὅμως καταπληκτικότερη ἀπὸ τὴν σύμπτωση αὐτῇ ποὺ τὸ δ τὸ ἔκαμε ὁ κι' ἔδωσε ὄραση στοὺς Τυφλοὺς!

Δὲν εἶναι, ἀλήθεια, ἀπὸ τὰ πιὸ νόστιμα τυπογραφικὰ λάθη ποὺ ἔγιναν ποτέ; Κι' ἕνας συνθέτης Ἀσκήσεων ποὺ θὰ σοφίζεταν τέτοιο «Ἀστέιον Παρόραμα», δὲν θὰ εἶχε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία; Ἀλλὰ σπάνια, βλέπετε, ἡ σκέψη κι' ἡ φαντασία πετυχαίνουν ἐκεῖνο ποὺ γίνεται καμμιά φορά ἀπὸ ἀπλή τύχη, ἀπὸ σύμπτωση, ἀπὸ λάθος: Τὸ χέρι τοῦ στοιχειοθέτη, ἀντὶ νὰ πάρῃ ἕνα δ, λαθεύει καὶ παίρνει ἕνα θ. Καὶ νὰ ἀμέσως τὸ πιὸ ἀπρόοπτο κι' ἀστεῖο ἀποτέλεσμα!

Ἐξακολούθησα νὰ μιλοῦμε γιὰ τυπογραφικὰ λάθη ἢ παροράματα. Θυμηθῆκαμε τὰ περιφημότερα ποὺ ἀναφέρει... ἡ ἱστορία. Τὸν τίτλο π: χ: τῆς πρώτης συλλογῆς ἐνὸς νεαροῦ ποιητῆ «Πόνου κραυγῇ», ποὺ ὁ τυπογράφος τὸν ἔκανε μὲ κομψὰ κεφαλαία: «Η ΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ». . . Τὴν «Société des Valeurs» («Ἑταιρεία χρηματιστικῶν Ἀξιών»), ποὺ σὲ μιὰ γαλλόφωνη ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, ἔγινε «Société des Voleurs» (τῶν κλεφτῶν)! Κι' ἄλλα τέτοια, ἕνα σωρὸ. Γι' αὐτὸ, τὸν παλιὸ καιρὸ, ἔλεγαν πῶς ὁ Διάβολος ἔγινε τυπογράφος. Εἶναι, ἀλήθεια, τόσο διαβολικά, τόσο σατανικά, μερικὰ ἀπὸ τὰ μέτρητα λάθη ποὺ γίνονται πάντα στὸ Τυπογραφεῖο!

Γιατὶ ἡ ἐργασία τοῦ στοιχειοθέτη, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶναι μηχανικὴ. Δὲν διαβάσει πρῶτα ὁλόκληρη τὴν φράση ποὺ πρέπει νὰ στοιχειοθετήσῃ, οὔτε κἂν ὁλόκληρη τὴν λέξη. Ἔτσι θάχανε καιρὸ. Ἀλλὰ διαβάσει ἕνα-ἕνα γράμμα καί, ἐπειδὴ δὲν τὸν βοηθεῖ ἡ ἔννοια, εὐκολα μπορεῖ νὰ τὸ παρεξηγήσῃ. Νὰ πάρῃ π: χ: ἕνα α γιὰ ὃ ἡ ἕνα λ γιὰ μ. Ἀλλὰ καὶ σωστὰ νὰ τὸ διαβάσῃ, μπορεῖ νὰ κάνῃ λάθος τὸ χέρι του καί, ἀντὶ νὰ πάρῃ ἕνα στοιχείο ἀπὸ τὴν θήκη τῶν β, νὰ πάρῃ ἕνα ἀπὸ τὴν θήκη τῶν γ καί, χωρὶς νὰ τὸ ἰδῇ—γιατὶ δὲν τὰ βλέπει ποτέ,— νὰ τὸ τοποθετήσῃ στὴν ἀράδα του. Ἀλλὰ καὶ τὸ χέρι του νὰ μὴν κάνῃ λάθος, πάλι μπορεῖ ἀπὸ τὴν θήκη τῶν β νὰ πάρῃ ἕνα γ, ποὺ τὸ ἔχει ρίξει ἐκεῖ κατὰ λάθος ὁ διαλυτής. Γιατὶ, καθὼς ξέρετε, ἅμα τυπωθῇ ἕνα κείμενο, ἕνας ἐργάτης ποὺ λέγεται διαλυτής, παίρνει ἕνα-ἕνα τὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ξαναβάλλει στὴν θέση τους, στίς θέσεις.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, τὰ τυπογραφικὰ λάθη εἶναι συχνότατα. Καὶ δυὸ, καὶ τρεῖς, καὶ τέσσαρις καμμιά φορά διορθώσεις γίνονται ἀπάνω στὰ λεγόμενα τυπογραφικὰ δοκίμια, τὰ χαρτιὰ δηλαδὴ ὅπου τὸ πρὸς τύπωση κείμενο τυπώνεται πρόχειρα γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ διορθωτὴς τὰ λάθη. Κι' ὅμως πάλι διαφεύγουν, μένουν. Ἀλλὰ δὲν τὰ βλέπει ἄλλα τὰ βλέπει μὲ νομίζει πῶς εἶναι σωστά, γιατί δὲν ἑλλάζουν πολὺ τὴν ἔννοια ἢ δίνουν μὴν ἄλλη ποὺ κι' αὐτὴ κάπως ταιριάζει. Κι' ἄλλα τὰ διορθώνει, ἀλλὰ δὲν ἐκτελεῖ ὁ τυπογράφος τὴν διόρθωση ἢ τὴν ἐκτέλει πάλι λαθολογικῶς (σημειώνω π: χ: νὰλλάξῃ ἕνα δ σὲ θ, κι' ἀντὶ ὁ σὺ βάζει κατὰ λάθος δ.). Ἔτσι πολὺ σπάνια μπορεῖ νὰ βρεθῇ βιβλίον ἢ φυλλάδα ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ λίγα ἢ πολλὰ τυπογραφικὰ λάθη. Νά, καὶ στὰ βιβλία μου, ποὺ τὰ προσέχω τόσο πολὺ κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὸ διορθωτὴ τοῦ ἐκδότη, κάνω κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μιὰ καὶ δυὸ διορθώσεις σὲ δοκίμια, πάντα μένουν μερικά, ποὺ δὲν

ξέρετε πόσο μὲ στενοχωροῦν ὅταν τὰ βλέπω ὑπερὰ! Καὶ σημειώστε ὅτι δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα ποὺ νὰ στενοχωρῇ ἕνα συγγραφέα ὅσο τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Καὶ τὰ πιὸ ἀσήμαντα, τὰ θεωρεῖ καταστροφή. Φανταστῆτε τώρα ὅταν εἶναι κι' ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀλλοιώνουν καὶ καταστρέφουν πρᾶγματι τὴν ἔννοια...

Καὶ νὰ ἰδῆτε τί πήγα νὰ πάθω τὶς προάλλες μ' ἕνα τυπογραφικὸ λάθος στὸ «Παίδι τὸ Θεᾶτρο». Κάπου ἐκεῖ, — στὸ πρῶτο κομμάτι τοῦ Β' τόμου— μιὰ γράμματα λείπει σ' ἕνα παιδί: «Σῶπα ἐσὺ, σκανταλιάρικο!» Κι' ὁ στοιχειοθέτης μοῦ παρέλειψε τὸ ντ!.. Ὁ, Θε μου! τί θὰ γινόταν ἀν δὲν τὸ εἶδα; Ποιὸς θὰ φανταζόταν, ποιὸς θὰ πίστευε πῶς εἶναι λάθος;.. Εὐτυχῶς τὸ εἶδα, πρόσθεσα τὸ ντ στὴ διόρθωση καὶ μάλιστα το σημείωσα: «Προσοχή! διορθώστε το καλὰ, γιατί χαθήκαμε ἀν μείνῃ ἔτσι!..» Αὐτὸ διηγῆθηκα τότε στοὺς φίλους κι' ἡ συνμιμῆς μας γιὰ τὰ φαιδρὰ τυπογραφικὰ λάθη τελείωσε μὲ ἀτέλειωτα γέλια...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Κατόπι ὁ Λαμπασέντρ, ποὺ τὸν παρακάλεσαν πολὺ, ἄφησε τὰ νάξια κι' ἀποφάσισε «νὰ βγάλῃ τὴν νότα του». Κι' ἀφοῦ τὴν χάιδεψε πρῶτα δυο-τρεις φορές, τὴν πέταξε τέλος τόσο δυνατῇ, τόσο συγχλονιστικῇ, ποὺ τὰ τζάμια τοῦ σαλονιοῦ ἔτριξαν κι' ὁ Μαντού, ἀπὸ τὴν κοῦζίνα ὅπου ἐτοίμαζε τὸ τσάι, ἀποκρίθηκε ἐνθουσιασμένος μὲ μιὰ τρομερὴ πολεμικὴ κραυγῇ. Τοῦ ἄρεσε τόσο ὁ θόρυβος!..

Σημειώθηκαν καὶ μερικὰ κωμικὰ ἐπεισόδια. Ἐνῶ, μέσα σὲ μιὰ μεγάλη σιγή, ἕνας ἀλλόκοτος μυθογράφος ποὺ εἶχε τὸ θράσος — καὶ τὴν ἀφέλεια, — νὰ διασκευάζῃ τοὺς μύθους τοῦ Λαφονταίν, ἀπήγγελλε τὸν «Δερβίση», ἐκεῖ, στὸ βάθος τῆς σάλας, ἄρχισαν νὰ συζητοῦν γιὰ τὴν διασκευή ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Μπερζέλιου μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε διαβάσει Προυντόν. Στὸ τέλος φιλονεικήσαν, βρῖστηκαν, ἤρθαν καὶ στὰ χέρια. Ὁ Μαντού, ποὺ βρέθηκε μέσ' στὸν καυγά, μὲ πολὺν κόπο κατόρθωνε νὰ κρατῇ σὲ ἰσορροπία τὸ μεγάλο δίσκο μὲ τὰ «ἀναφυκτικά» καὶ τὰ λιμασμένα «τροπικάκια» ἐπωφελήθηκαν νάρπαξουν κάμποσα ποτήρια λεμονάδα ἢ γκροζέιγ, γιατί ὁ ὑπηρέτης εἶχε διαταγῇ νὰ μὴ τοὺς δώσῃ τὸ παραμικρό. Μὴν ἐγκλιαντῖνα τοὺς σεβρίδους κατὰ τὰ μέσα τῆς ἐσπερίδας, τὴν αἰώνια

ἐγκλιαντῖνα τοῦ Χίρς ποὺ τὴν ἀηδίαζαν...

Ὅστος ὁ Μορονδάλ κι' ἡ κοντέσσα ἐξακολουθοῦσαν τὴν ἰδιαίτερη ὀμιλία τους. Κι' ὁ Νταρζαντόν ποὺ κατάλαβε πῶς μιλοῦσαν γι' αὐτόν, πήγε καὶ στάθηκε ἀντικρὺ τοὺς κι' ἄρχισε νὰ λέγῃ κι' αὐτὸς τὰ δικά του στοὺς Ρατέδες, μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ ζωηρὲς χειρονομίες, γιὰ νὰ τὸν βλέπουν καὶ νὰ τὸν ἀκοῦνε.

Φαινόταν θυμωμένος. Μὲ ποιὸν τὰ εἶχε;

Μὲ κανένα καὶ μ' ὅλους.

Ἦταν ἀπὸ τὴν ράτσα τῶν πικρόχολων καὶ τῶν ἀπογοητευμένων, ποὺ τὰ ἔχουν μὲ τὴν κοινωνία, τὰ ἤθη, τὰ γούστα τῆς ἐποχῆς τους, καὶ δὲν ἐξαιροῦν παρὰ μόνο τὸν ἑαυτὸ τους ἀπὸ τὴν γενικὴ κατὰπτωση καὶ διαφθορά.

Εἶχε στριμώξει τὸ μυθογράφο ποὺ χαλοῦσε τὸ Λαφονταίν καὶ τοῦ φώναζε:

— Σιωπὴ, σὰς γνωρίζω! Εἰσθε καὶ σεῖς ἀπ' αὐτούς! Ἐχετε δλα τὰ ἐλαττώματα τῶν ποιητῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος χωρὶς κανένα τῶν προτέρη. Εἰσθε τῆς Παρακμῆς!

Κι' ὁ μυθογράφος, — ἕνας εἰρηνικὸς ὑπάλληλος σὲ κάποιο ὑπουργεῖο, — ἔσκυβε τὸ κεφάλι σὰ νὰ τὸ παραδεχόταν.

— Τί ἐκάματε τὰ εὐγενῆ ἀνθρώπινα αἰσθήματα; ἐξακολούθησε ὁ Νταρζαντόν. Ποῦ εἶναι τὰ ἔργα σας; Τί λένε, τί διδάσκουν αὐτὰ τὰ ἔργα;...

Ἐδῶ ὁ μυθογράφος σήκωσε τὸ κεφάλι:

— Ἀ, μὲ συγχωρήτε!... Ἐπιτρέψτε μου...

Δὲν σὰς ἐπιτρέπω τίποτα! φώναξε δυνατότερα ὁ ποιητής. Ἐπιτέλους αὐτὰ δὲν τὰ λέω γιὰ σὰς, τὰ λέω γιὰ ὅλους! Ἦθελα νὰ εἶναι δῶ, νὰ μᾶκούῃ ὅλη ἡ Γαλλία!... Ἀλλὰ τί τὸ ὀρεῖς κι' ἀν μᾶκου; Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ! Δὲν εἶναι πιὰ προκοπὴ, οὔτε ἀπὸ τὴν Γαλλία οὔτε ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ! Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θέλω νὰ φύγω, νὰ πάω στὴν Ἀμερική!

Λίγο λίγο σὴν ὅλασαν ὅλοι γιὰ νὰκοῦνε τὸν θυμωμένο ποιητὴ. Κι' ἀπ' ὅλους πιὸ προσεκτικὰ κι' εὐλαδικὰ τὸν ἄκουγε ἡ Ἰδα. Ὁ, πόσο λυπηθῆκε ὅταν ἄκουσε γι' αὐτὴ τὴν αὐτοεξορία! Τόσο μακριά, στὸν ἄλλον κόσμον, στὴν Ἀμερική!.. Δὲν ἦταν κρῖμα νὰ στερηθῇ ἡ Γαλλία ἕνα ἀνθρώπο ποὺ ὅταν ἔβρισκε ἐκδότη, θὰ τὴν ἐδόξαζε;

Ἀκουμπισμένος σὲ μάρμαρο τοῦ τζακίου, ὁ Νταρζαντόν ἐξακολουθοῦσε τὴν δημηγορίαν του. Στὴν ἄλλη ἄκρῃ, ὑπόκωφα τώρα, διακριτικὰ, ἐξακολου-

θοῦσε ὁ καυγάς μεταξὺ Μπερζέλιου καὶ Προυντόν. Ὁ Τζᾶκ καὶ δυο-τρία ἀπὸ τὰ μικρότερα «τροπικάκια» εἶχαν πάει νὰ πλαγιάσουν. Τᾶλλα ποὺ καθόνταν ἀκόμα, νύσταζαν καὶ χασμουριόνταν φοδερὰ.

Ἦταν ἄργα. Ἡ κυρία κοντέσσα ἔδωσε τὸ σύνθημα. Καὶ σὲ λίγο ἐφυγαν κι' οἱ Ρατέδες, οἱ περισσότεροι πεζοί, ὅλοι ὅμως χαρούμενοι, εὐχαριστημένοι, κατενθουσιασμένοι ἀπ' ὅσα εἶχαν ἰδῇ καὶ ἀκούσει.

Τὶ ὠραία γιορτὴ! Καὶ μέσα στὸν γενικὸ ἐνθουσιασμό, συμφιλώθηκαν στὸ

«Ὁ Νταρζαντόν σουλατσάριζε ἀμίλητος καὶ σκεπτικός».

ρανσοῦ γιὰ τὴν ἐρχομένη Δευτέρα. Σὲ τέλος, ἕνα μικρὸ «ὑστερόγραφο» τοὺς παρακαλοῦσε νὰ πάρουν μαζί τους καὶ τὸν κ. Νταρζαντόν. Ἀν ἤθελε, μεγάλη τιμὴ κι' εὐχαρίστηση!

Δὲν ἔρχομαι! φώναξε ὁ ποιητής ὅταν τοῦ τὸ εἶπαν.

— Γιατὶ;

— Γιατὶ βαρέθηκα τὸν κόσμον! Δὲν ἀκοῦτε ποὺ θέλω νὰ φύγω κι' ἀπὸ τὴν Γαλλία;

Ὁ Μορονδάλ ἐθύμωσε:

— Τί φίλος εἶσαι σύ; Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν πῶς ἀπὸ θαυμασμό σὲ σένα, ἡ

κυρία ντὲ-Μπαρνασό, ποὺ μ' ὄλ' αὐτὰ εἶναι πολὺ ξευπην καὶ καθὼς πρέπει κυρία, μπορεῖ νὰ μὲ δανείσῃ λεπτὰ νὰ βγάλῶ τὸ περιοδικό μου; Ἐλα, μὴ μοῦ χαλᾷς τώρα τὴ δουλειά!

Κι' ὁ Νταρζαντόν, ἀφοῦ τὸν παρακάλεσαν πολὺ, δέχτηκε.

Ἔτσι, τὴ Δευτέρα τὸ βράδυ, ὁ κ. κι' ἡ κυρία Μορονδάλ, ἀφίοντας τὸ Γυμνάσιο στὴν ἐπίβλεψη τοῦ γιαιτροῦ Χίρς, πήγαν στὸ πλουσιόσπιτο τοῦ βουλεδάρτου Ὁσμάν, ὅπου θὰ πῆγαινε σὲ λίγο κι' ὁ Νταρζαντόν.

Τὸ γεῦμα ἦταν στίς ἑπτὰ. Ἀλλὰ ὡς τίς ἑπτάμισι, ὁ ποιητὴς δὲν εἶχε φανῇ.

Δέτε νὰ μὴν ἔρθῃ; ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε ἀνήσυχη ἡ Ἰδα. Μὴν ἀρρώστησε;.. Φαίνεται τόσο ντελικάτος!...

Ἐπιτέλους ἔφτασε, φριζαρισμένος καὶ μυρωδάτος, περήφανος πάντα μὰ καὶ λίγο πιὸ συγκαταβατικὸς, ἀφοῦ καταδέχτηκε νὰ ζητήσῃ καὶ συγγνώμῃ γιὰ τὴν ἄργοπορίαν του.

Τὸ μέγαρο τοῦ εἶχε κάνει ἐντύπωση.

Τὸ λούσο ἐκεῖνο τῶν χαλιῶν καὶ τῶν λουλουδιῶν ποὺ ἄρχιζε ἀπὸ τὴ σκάλα τὸ σαλόνι μὲ τὸ γαλάζιο ταβάνι καὶ τὰ χρυσομένα περδὰ-

ζια τὰ μαῦρα ἐπιπλα μὲ τὸ κίτρινο ὕφασμα, — ὅλα καὶ μέσα τοῦ φαινόταν ὠραία καὶ πλούσια.

Ἦτοια, τὸ λαμπροστρωμένο τραπέζι, ἡ ἐπιβλητικὴ ὄψη τῆς Κωνσταντίνας καὶ τοῦ Ἀδγουστίνου ποὺ σεβρίδισαν τόσο ταχτικά, ἡ ὁμορφιά κι' ἡ πολυτέλεια τῶν σεβρίτσων ποὺ ἔκανε τόσο νόστιμα τὰ κοινότερα φαγιά καὶ κρασιά, τὸν καταμάγεψαν. Δὲν φώναζε βέβαια τοὺς θαυμασμούς του, ἀν τὸν Μορονδάλ ποὺ ἄλλο δὲν ἔκανε παρὰ νὰ κολακεύῃ τὴν κοντέσσα, — μαλάκωσε ὅμως σιγά-σιγά κι' ὁ ἀκατάδεχτος Νταρζαντόν καὶ φάνηκε γελαστὸς κι' ὀμιλητικὸς ἀρκετὰ...

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

5.

Εὐλογημένης γῆς γωνιά, φωλιά παλιᾶς χαρῆς, Σπιτάκι πατριό μου! Σταλάζει μέσα ὁ ἀνείπωτος καίμος τῆς συμφορᾶς, Ὅσες φορές στὴ θύμησιν σὲ φέρνει τ' ὄνειρό μου.

Κι' ὄντας ἄργα τὸ σούρουπο, τοῦ ὄνειρό μου κυνηγός, Τὸ μονοπάτι παίρνω, Σύντροφοι οἱ λόφοι, τὰ βουνά, βουβὰ γέροντες κι' ἐμπρός Στὰ θολωμένα μάτια μου, νοσταλγικά, σὲ φέρνω...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

γελον, Χίμαιραν, Νιόβην (ἑσταιλα.)
Χαρούμενην, Αἰμίλιον Ἐαρινόν,
Ἑλόγαν τῆς Δημιουργίας, Ἰνδιάναν,
Μέλισσαν, Ἀτουγγάναν, Ἀχ.
Πόλι, Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιονίκην
(Π Πναύματτα καὶ κομμάτια διὰ τὴν Σ. Σ. Σ. Ἰλαβη·
θὰ τὰ διεδώκαμε μετὰ τῆ σειρᾶ των.)
Εἰς ὁδοὺς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 15 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω
στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια 224ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 20 Ἀπριλίου]

162. Δεξιόγραφος

Μπροστὰ σὲ ἀρχαῖο βασιλεῖα
Θυληκὸ ἄρθρο βάξω
Κι' ἀπερὸς τῆ χώρα του
Τὴν ἴδια παρουσιάξω.

Κέρβερος

163. Μεταγραμματισμός

Βγάξω Πι καὶ βάξω Ρῶ
Καὶ θανήξω καὶ ἀπορῶ
Πῶς ὁ σπῆρος κίπο·ου φρούτου
Ποῦναι καὶ . . . ζυμαρικό,
Πολεμίζεται μετὰ τοῦ θειάφι
Καὶ τὸ θεικὸ χαλκὸ!

Μεγάλη Ἑλλάς

164. Ἀναγραμματισμός

Τῆς Θεσσαλίας τώρα
Πόλη τὸ πρῶτο ἀλλάζει,
Τῶν ἄλλων τῇ σειρᾷ

Κ' εὐθὺς ἀρχαία χώρα
Μεγάλη παρουσιάζει
Καὶ πλούσια μιὰ φορὰ.

Ἀπικὴ Ἀγῆ

165. Δημιουργία

Τούρκισσα σεντονισμένη
Μέσα στὴ βουλιὰ χωμένη.
Δημ. Χ. Παπαϊωάννου

166. Ἀσκήση

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ὁριζοντίως
Μοῦσα καθέ-
τως νῆσος τῆς
Εὐρώπης δια-
γωνίως κάτοι-
κος τοῦ οὐρα-
νοῦ καὶ κάτοι-
κος τοῦ οὐρανοῦ Κράτους.

Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεσοποταμίου

167. Κρυπτογραφικὸν

123456 = Ποταμὸς τ. Εὐρώπης.
2345 = Βασιλισσα.
35426 = Ζῶον.
4535 = Τροφὴ.
53426 = Πόνος.
651156 = Ἄγιος.

Ἀριστοκρατία

168-172. Νέον Μαρινόν Γράμμα

Νὰ εὐρεθοῦν αἱ κάτωθι ὀριζό-
μεναι λέξεις:

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου 2. Στε-
νὸς συγγενὴς 3. Ὄρα τοῦ ἔτους 4.
Ὁργανον τοῦ σώματος (εἰς
τὸν λαϊκόν) 5. Ἀρχαῖον μακεδο-
νικὸν ὄπλον.

Ἀπὸ τῶν λέξεων αὐτὰς νὰ σχη-
ματισθοῦν ἄλλαι τόσαι, τῇ ἀντα-
λαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης δι'
ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ
καὶ ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ. Αἱ
νέαι λέξεις θὰ σημαίνουν:

1. Πτηνόν 2. Ἐπίθετον 3.
Νῆσον τοῦ Αἰγαίου 4. Ἄλλο ὄρ-
γανον τοῦ σώματος, πλησίον τοῦ
πρώτου 5. Πόλιν τῆς Θεσσαλίας.

Φαίδων

173. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντι- θέτων.

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κά-
τωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε διὰ
τῶν ἀρχικῶν των νὰ σχηματίζε-
ται νῆσος τοῦ Αἰγαίου:

Ὁχρὸς, ἀλλόφωνος, πολλαπλα-
σιασμός, διάφορος, φιλομειδής.
Παντελής Γ. Κούτης

174. Φωνηεντόλιπον

φ β - τ ς - δ β λ ς - κ ν - ψ δ ς - σ ν
Βόρειον Σέλλας

175. Γρίφος

Μ κα κα κα φιλ φιλ
κα Τ κα ΔΙ φιλ π' φιλ
κα κα φιλ φιλ
ὄναρ χέων Διάνα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

176. Logogriphe

On se sert de mon premier
Les femmes et tous les acteurs.
On boit de l'autre; et mon tout
Pese sur l'épaule des porteurs.

Καμάρ των Γονέων

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 49

723. Σικκὼν (Συκκῆ, ὄν.) - 724.
Ὑραξ (υ. ράξ) - 725. Βέλος-ἔλος.
- 726 Νίνα-Κίνα. - 727 Ρήνος.

728. Ε Ρ Α Υ Σ Α
Λ Α Ν Ι Θ Ε Ρ Υ
Κ Α Ω Ι Ν Ι Ε Ε Υ
Τ Ο Σ Υ Ε Ο Ν Ο Σ

729. Κάλλιο ἀργὸ παρὰ ποτὶ.
(Κατὰ στήλας, δεξιόθεν, ἐκ τῶν
ἀνω καὶ κάτω ἐναλλάξ.)

730. ΜΙΑΝΟΝ (Μασσαία, ρΙ-
νη, μέλιον, Σαλαμὶς, Αἰγίνα,
Ροδανός, πνεύμωνΝ.) - 731. Κάμε
τὸ καλὸ καὶ ριχ' τοῦ σπῆρος.
732. Μή, θύται, τὰ δπλα! (μῦθοι,
τέ, τὰ, ὅπλα.) - 733. Boisson -
son = bois + (lot = i) = lot = BOI-
LEAU. - 734. Pierre qui roule
n'amasse pas mousse (Κατὰ
στήλας ἀριστερὰ ἐν, ἐκ τῶν ἀνω
καὶ κάτω ἐναλλάξ.)

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Μετὰ τὸ 1ο φύλλο τῆς 5ης Δε-
κεμβρίου ἀρχισε τὸ 48ον ἔτος καὶ
ὁ 33ος τόμος τῆς Β' Περιόδου
τῆς «Διαπλάσεως». Ἐκεῖνοι ποὺ
ἢ συνδρομὴ τῶν ἔληξε, πρέπει
νὰ τὴν ἀνανεώσουν. Καὶ ὅσοι δὲν
ἔστειλαν ἀκόμη τὸ δυνάμηνμα
τῆς συνδρομῆς τοῦ 1925, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν μαζί,
σύμφωνα μετὰ τὴν δήλωσιν τοῦ
28ου φύλλου.

Ἡ ἰσχὺς δλων τῶν Ψευδω-
νύμων τοῦ 1923 ἔληξε πλέον.
Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον
ψευδώνυμον καὶ κατὰ τὸ 1926,
πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν τὸ
ταχύτερον, δίδον κατὰ τὸν Κανό-
νισμὸν τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ἔως
τώρα ψευδώνυμα εἶναι ἐλεύθε-
ρα καὶ θὰ τὰ δίδω εἰς ὅποιον
τὰ ζητήσῃ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τόπος Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία - Σοφοκλέους 9

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τέ-
μαρμα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60
λεπτά ἢ λέξεις, μετὰ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 70 καὶ μετὰ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χροστὸς στίχος δεκαπέντε.
Ἡ προκληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ' - 169)

Οἱ τὸ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ ψηφίστε.
«Παλιάτσι» «Μαύρη Σκιά», ὑπο-
στηρίχτε με.

(ΚΕΤ' - 170)

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ, τὸν καινούρ-
γιο χρόνον σοὺ εὐχόμεθα λίγα γρά-
μματα μυαλό. - ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΩΝ «ΠΑ-
ΛΙΑΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ».

(ΚΕΤ' - 171)

Διαπλάσπουλα-πούλας. Ὅλοι ψηφί-
στε τὸ ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΕΣ 21.

ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΕΤ' - 172)

Ψηφίζοντες τὸ ὑπέρτατον ψευδώνυμον
ΓΑΥΚΟ ΧΑΜ-ΓΕΛΟ ἐλπίζετε
νὰ ἐπιτύχετε βραβεῖον ἐκλογέως.

(ΚΕΤ' - 173)

Αἰνυκτὰ Φελλάχα, Ἐλευθερωμένη
Ἑλλάς, Ἑλληνικὸν Ἰδ-ῶδες. Ἀρι-
στοκράτισσα, Δαφνοστεφῆ Ὀλυμπιο-
νική, σὰς ἐψήφισα. - Γλυκὸ Χαμόγελο

(ΚΕΤ' - 174)

ΒΙΣΑΡΕΤΑ, ΤΑΝΙΑ, ΜΙΜΟΖΑ, ΚΥΚΛΑΜΙΑ.
ΔΕΙΛΑ, θέλετε νὰ γνωριστοῦμε μ'
ἐνα τετραδιάκι ἢ μιὰ κάρτα; Στείλτε:
Καίτην Ἐλευθερίου, Ἀγ. Συναίων, Μυ-
τιλήνην.

(ΚΕΤ' - 175)

Οἱ διαγωνιστοὶ (ΚΕΤ' - 61) παρατε-
λονται τριήκοντα.

(ΚΕΤ' - 176)

Πόλις τῶν Ὀνείων, θεομὰ συγκαρ-
τήσια γὰρ τὸ βραβεῖον. Θυεῖσαι τὸ
Ἀναστασιᾶ καὶ τὸν Νικητοῦ καὶ Ἀλ-
ληλογραφίαν; Αἰεθύναις μου! Κό-
ριον Σωτήριον Σταυροῦ (διὰ Ἀγοι-
οῦλοῦ), Μέγα ὄν Ἀποκάλυψις 21, Θεο-
σαλονίκη.

(ΚΕΤ' - 177)

ΕΙΛΑ ΧΑΝΟΥΜ, εὐχαρίστως δέχομαι.
Στείλε, μὰ γένησιν.

(ΚΕΤ' - 178)

Πρωτοπαίνονας στὸ Διαπλάσσομα
χαίρετὸ τῆς Ἑλναιδὸς Ἑλληνιστοῦ-
λες, ἰδιαίτερος τὸν πολεμὸν τους.

ΔΕΥΚΟ ΚΡΙΝΑΚΙ

(ΚΕΤ' - 179)

Ὁλόθερμα ὑποστηρίζουμε τὸ ὑπέρτατον
ψευδώνυμον

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝΗ ΔΟΞΑ

Παιδιά αὐτὸ ψηφίστε.

ΓΑΥΚΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ

(ΚΕΤ' - 180)

Ἀναμπαίνοντας στὸ Διαπλάσσομα,
χαίρετὸ τὰ Διαπλάσσομα.

ΡΟΔΑΝΗ ΑΥΤΟΥΛΑ

(ΚΕΤ' - 181)

Παράρταμα: Κατὰ λάθος στήν (ΚΕΤ'
- 115) παρελήφθη ἡ ἄλσις μου ποὺ
εἶναι Βαλάντσην Καρύδη, Σπάρτη.

Περὶ μὲν

Φιλικάτα: Ἀρμόδιος Ἑλληνόποιος

(ΚΕΤ' - 182)

Πρωτοπαίνονας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετὸ ἀν' ἐξαιρέτως

ΦΕΛΛΑΧΑΚΙ

(ΚΕΤ' - 183)

Πρωτοπαίνονας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως χαίρετὸ ὅλους καὶ ὅλες.

Μινδο Πλοίαρχος

(ΚΕΤ' - 184)

Μπαίνοντας στὸ κομμὸν σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως χαίρετὸ ὅλους καὶ ὅλες.
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά, κάρτες καὶ
ἀλληλογραφίαν μετὰ ὅλους καὶ ὅλες.

ΠΕΡΙΛΑ ΜΟΥΣΑ

(ΚΕΤ' - 185)

ἈΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.
Ἀνταλλάσσω κάρτες (ἔγραφε) προ-
τιμὰς νησιῶν τῆς Ἑλλάδος, δίνω-
με Ἀθήνας καὶ ἔξω Κρατῶν. Σό-
στασὶ μὰς (ΚΕΤ' - 65).

(ΚΕΤ' - 186)

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μετὰ ὅλα τὰ
Διαπλάσσομα, μέσῃ Διαπλάσεως
στείλατε πρῶτον.

(ΚΕΤ' - 187)

ΚΗ ΔΕΙΑ

Τοὺς προσφιλῆς ἡμῶν συναγωνιστάς:
Ραμσὴν-Κωνσ. Σχοινδῶν, Τούσαν-
Χαρὸν-Νέαν. Βασιλείον, Ἀμενιχά-
ν-Ἀγαμέμν. Πέντσην, Ὑμνιχόν -
Χρυσ. Χρυσάφην, θανόντας κατόπι
ἐρευνῆς μὰς, κηδεύομεν ἐκ τῆς κερ-
πτης τῶν εἰς νεκροταφεῖον.

Οἱ κηδεύοντες

ΑΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΕΤ' - 188)

ΕΙΛΑ ΧΑΝΟΥΜ, εὐχαρίστως δέχομαι
τὴν πρότασιν σου. Στείλε.

ΓΑΡΑΝΙΑ

(ΚΕΤ' - 189)

Φιλόκαλε, Φιλόμορσε, Δεῖλα, Ἥλιο-
γέννητη, μεγάλη μου χαρὰ ἔνα σας
τετραδιάκι. Δοῖς! Στέργιον Ραμτζίην
Ἀτλαμα, Σέρως, διὰ:

ΚΡΙΝΟΔΕΥΚΗ ΝΕΡΑ-ΙΔΑ

(ΚΕΤ' - 190)

ἈΘΗΝΑ-ΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ.
Στ. κ. κ. Τ. Κωνσταντινίδου (πρό-
δρο), Χ. Σαμαρά, Ε. Κανελόπουλο καὶ
Ι. Καμπούρη.

(ΚΕΤ' - 191)

Βορὰ γέρω «Φορὰ», μὰ ποὺ βορῆ-
καμε μαζί, σὲς γέρω, ἐμεῖς γέρω,
κάνουμε παρὰ; φινάσα.

ΑΕΡΑΚΙ ΤΟΥ ΒΟΛΟΥ, ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΕΛ-
ΛΗΝΙΣΜΟΥ

(ΚΕΤ' - 192)

Ἀριστοκράτισσα, Γαλαξία, Νοικοκυρὰ,
ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μέσῃ
Διαπλάσεως; Κελαϊδοῦρα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθ-
μοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυ-
δρομικά τοῦ Ἑσπεριτικοῦ καὶ
ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης
(μετὰ 60 εἰκόνας) δρ. 30. (4,50,
καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μετὰ
24 εἰκόν.) δρ. 15. - (2. - καὶ 5).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορᾶς δρ. 7 (1,50 καὶ 3,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μετὰ
20 εἰκόνας) δρ. 25. - (3 καὶ
6. -).

Παιδικὸν Θέατρον, δι' ἐορ-
τὰς Σχολείων καὶ Οἰκογε-
ναιῶν, Α' Τόμος, δρ. 15 (3,50
καὶ 4,50). - Τυπώνεται καὶ
ὁ Β' Τόμος.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομί-
δια) ἑκαστον δρ. 2,50. - (1,25
καὶ 3. -).

Πρὸς δ Νικίον (μετὰ 24 εἰκό-
νας) δρ. 25. - (3 καὶ 6. -).

Ὁ Πυρετοπώλης (μετὰ 24 εἰκό-
νας) δρ. 25. - (3. - καὶ 6. -)

Ὑπὸ Πατρίδος (μετὰ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 25. - (3. - καὶ 6,50)

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγη-
μα, δρ. 7. - (1,50 καὶ 3,50).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγή-
ματα Σταυροῦλας Μαρκέτου,
δρ. 10. - (1,50 καὶ 3,50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις
Στ. Μαρκέτου δρ. 10. - (1,75
καὶ 4. -).